

Üç bin kelimeyle yazan adamın büyük yazar olduğu yerde, avamın üç yüz kelimeyle konuşması şaşırtıcı değil dedim, yine duymadı.

Bu sıra, aklımın aksayan nâmelerini kimliği bende saklı bir mâşukaya postalıyorum. Tereciler tere görsün, hakikat adına yıldızları bile satarım.

Maişet derdiyle dokumaya çalıştığım tüm yazıların, toplanıp bir gün kulağımı ısırvermesi, beni kovalaması, terkedilmiş kadınlar gibi yüzünü gözünü belirtmesi ve sokak ortasında, eskimden, ruhumdan, kaçmaya çalışmam.

Rüyâ ve kâbus bir arada, nasıl gördüğüne bakar, karabasanla konuşacak kadar sakın benliğinin kendinden geçtiğinde cinlere çatması ne garip. Halbuki hepimiz sadece *bir* kalp taşıdığımızı sanıyoruz.

Vâkıa odur ki, yetişen kadınların kimisine insan elini uzatmaya tereddüt ediyor. Bir an, gerçekten, bu kadınların *kadınlıkla* alâkası nedir? Kadınlığın, kadınlık diye bildiğimiz şeyin ne kadar kötü olduğunu dilleriyle anlatmaya çalışırken, tüm erkeklere, gerçekte *bildiğimiz anlamda kadınlığın* ne kadar güzel olduğunu gösterdiklerinin farkında mıdır?

Ben kadının kadın gibi konuşan, kadın gibi giyinen ve kadın gibi düşünenini severim. Erkekleşmeye çalışmanın nezdinde harbi bir kıymeti yok. Erkeklik ve *cedel* bende yeterince mevcut, kadınlık adına ne hazırladın, sen onu söyle.

Ah, *kadın olmak istemeyen kadınlar*, aslında cinsiyetlerinden utanıyor. Gerçekte, Müslüman olmak istemeyen Müslümanlar gibi. Hani, *aramızda lâfı mı olur, dünyanın dini budur!*

Her depremde Zilzal suresi aklıma geliyor. Artık o kadar sık ki, *Rabbim, saat yaklaşp nükleer bulut insanları bir yerde topladığında, benim mezarımı bilen kalmasın* diyecek hâldeyim.